

"Cô gái búống bình à, em vẫn chưa chịu thừa nhận rằng ta gặp nhau là định mệnh phải không em? Vốn dĩ, từ lần đầu gặp, duyên phận của chúng ta đã bắt đầu. Chỉ là em cần thêm thời gian để cân bằng mọi thứ, để chấp nhận và quen dần với việc, định mệnh đã sắp đặt, cho chúng ta ở bên nhau, yêu nhau."

Ngày thứ 4 ngập nắng.

Hân ngồi lặng lẽ nơi phòng chờ sân bay. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng cổ đực cài kín, jean xanh và đeo kính đen gọng vuông. Từ những hàng ghế xôo xao tiếng người, mắt Hân dõi ra phía ngoài khoảng trời cao vợi, nơi có những đám mây trắng bông bênh bồng bênh. Thấy lạc lõng với khung cảnh xa lạ ở một nơi xa lạ, Hân cúi gằm mặt, đan hai bàn tay vào nhau, tựa cằm mình lên đó rồi gập lưng xuống. Hân không biết cô gục xuống trong mỗi một bao lâu, nhưng khi cô nhân viên sân bay thông báo những hành khách lên chuyến bay VJ 8186 bước lên cổng số 6 thì nhanh chóng vực mình dậy, chân sải những bước dài. Hân chỉ mang theo một túi xách nhỏ với một chiếc váy cùng ít đồ cá nhân nên mọi thứ trở nên gọn gàng.

Lần đầu tiên ngồi trên máy bay với một cô gái thật sự khác lạ. Bỏ ngoài những nôn nao, hào hứng, Hân nhìn ngắm ra bầu trời và thấy lòng trống rỗng. Hân chẳng nghĩ được gì. Cô nhắm nghiền mắt cố dỗ mình ngủ vì cả đêm qua cô đã mở mắt đến sáng để suy nghĩ về mọi thứ. Suy nghĩ về những điều đã kết thúc luôn khiến người ta mất tinh thần. Hân cũng vậy. Nhưng có một điều Hân luôn quyết đoán, đó là bằng mọi giá, cô sẽ có mặt ở thành phố ấy, vào ngày hôm nay.

Trở về.

- Em chắc không phải sống ở đây nhỉ? Anh chàng ngồi bên cạnh quay sang bắt chuyện với Hân khi cô chìa ra cho anh tuýp kẹo nhân bạc hà và anh vui vẻ đón lấy, bóc một viên kẹo cho vào miệng.

- Dạ!

- Em đi du lịch sao? Đôi mắt khê ánh lên tia nhìn tin cậy, hàng lông mày rậm phủ lấy hàng mi cong và dài của người hành khách ngồi cạnh khiến Hân mím môi, khê lắc đầu:

- Em ra đây có việc!

- Giải quyết xong rồi chứ?

- Dạ! Ồn rồi! Hân khê mỉm cười, cố tỏ ra bình thản rồi bóc viên kẹo nhân bạc hà cho vào miệng, nhìn ra phía những đám mây lượn lờ trên bầu trời. Mọi thứ thu hút đến thế kia mà trong Hân chỉ thấy những vỡ tan, lạnh buốt.

- Em ra được mấy ngày? có đi thăm thú một vài nơi không?
- Em ra hôm qua. Hôm nay bay vào! cũng gấp nên không đi đâu được!
- Em có bạn bè ở đây không?
- Dạ không! Cô mỉm cười, lắc đầu.
- Lần sau, em sẽ có bạn rồi đấy, bởi vì, anh là người ở đây! Chàng trai nheo mắt nhìn cô, không quên giới thiệu- anh tên Duy- còn em?
- Anh cứ gọi em là Hân!

...

- Hân này! làm sao anh gặp lại được em? Duy đi bên cạnh, thái độ bình thản nhìn thẳng vào mặt Hân khiến cô phì cười. Sân bay Tân Sơn Nhất đông đúc và chộn rộn không làm cô vui đi nổi trống vắng xâm chiếm. Cô đã trở về. Bầu trời của cô, cuộc sống của cô, chỉ khác là từ nay, không còn ai đồng hành.
- Em cho anh facebook hoặc zalo hoặc là yahoo của em đi nếu em không muốn cho anh số điện thoại. Duy nheo mắt nhìn Hân.
- Vậy anh muốn liên lạc như thế nào?
- Facebook của em! Duy chắc nịch và gật nhẹ.

Hân trong một thoáng khẽ nhíu mày. Cô khẽ mỉm cười quay đi, vuốt những sợi tóc mai lòa xòa trước trán, đẩy gọng kính đen và xòe bàn tay ra trước mặt Duy. Hân thừa biết ý đồ của Duy. Anh muốn nhân cơ hội tìm hiểu cuộc sống của cô thông qua facebook ư? Lúc này anh còn nhìn cô thật lâu và thẳng thừng nhận xét: " Tâm trạng em không tốt. Mắt em có dấu vết thâm quầng và sưng, sọng mũi em ửng đỏ. Có thể em cho anh là nhiều chuyện, nhưng em đã khóc trước khi lên máy bay." .Duy nói rồi bình thản quay đi. Lúc đó Hân không trả lời. Hân nhìn ra ngoài và nhắm nghiền mắt cho đến khi máy bay hạ cánh.

Duy hoan hỉ chìa điện thoại ra cho Hân, nhìn cô vuốt nhẹ lên màn hình, mở 3G vào facebook của anh và tìm kiếm một cái tên rồi nhấp vào một avatar là hình một cô gái ngồi lặng trước biển rồi đưa cho Duy. Duy đón lấy trong cái nhìn đầy vui vẻ:

- Anh hy vọng sẽ có dịp gặp lại em lần nữa!
- Chúc chuyên công tác của anh suôn sẻ và thành công! Tạm biệt anh! Hân vẫy tay, bước thật nhanh ra đường. Cô muốn nhanh chóng trở về nhà, trở về nơi thân thuộc.

Hôm nay bầu trời ngập nắng. Nắng vàng và mây trắng bồng bênh như hôm qua đã tiễn cô đến nơi ấy. Hân mỉm cười. Cuộc sống của cô từ hôm nay sẽ khác. Mạnh mẽ lên nào! Hân tự an ủi mình rồi mỉm cười thật nhẹ. Trên bầu trời, có chiếc máy bay vừa cất cánh. Mắt cô nhìn theo, khẽ thở dài: " có cô gái nào đến một nơi xa lạ để chia tay người yêu, như mình không?"

Lạc quan.

- Mày chẳng có vẻ gì là chia tay người yêu cả!
- Cái vẻ ấy là gì? Hân nhìn chăm chăm vào mắt cô bạn thân.
- Thì mày đẹp và tươi hẳn ra chứ sao! Bảo An cười sáng khoái, nhéo má cô bạn châm chọc:- tao cũng muốn được như mày! Nhỏ dãi mắt!
- Con quỷ! Hân không vừa, nhéo thật mạnh vào hông bạn- mày muốn tao chết dần chết mòn sao? Hừm!
- Một tháng đi xa về, mày cân bằng được mà lại còn xinh hơn trước nữa, thật là kỳ tích! Bảo An chặc lưỡi- phải ăn mừng thôi!
- Ăn mừng lẩu cá khoai nhá! Hân tíu mắt.
- Ok! Bảo An nhanh nhẹn gọi tính tiền rồi cùng Hân ra lấy xe, đến quán lẩu quen thuộc.

Một tháng trời, Bảo An ra Hà Nội học nghiệp vụ, khi trở về, người đầu tiên cô muốn gặp chính là Hân. Bởi trước khi Hân bay ra nơi ấy, cô cũng chỉ tranh thủ từ cơ quan chạy ra, mua cho Hân hộp sữa. Cô biết đó là khoảng thời gian Hân buồn nhất nên sẽ không ăn uống được gì. Khi Hân trở về thì cô đã đáp chuyến bay sáng sớm ra Hà Nội. Nghĩa là trong khoảng thời gian Hân sống trong những nỗi trống vắng và mất mát đó, không có cô bên cạnh. Cô thật sự thương Hân, lo cho Hân nhưng cô không thể bay về được. Cô chỉ mong thời gian nhanh như thổi đưa, để cô về bên cạnh Hân, làm chỗ dựa cho Hân. Thật may, Hân đã vui vẻ, lạc quan như thế là rất đáng mừng. Hai cô gái tuy tính tình khác nhau nhưng lại dễ dàng thấu hiểu cho đối phương. Hai cô gái đều từng mang những tổn thương và sự đổ vỡ nhìn thấy trong mắt nhau những hy vọng tươi mới.

Cuộc sống này vốn rất công bằng! Đời không cho không ai cái gì và lấy đi của ai cái gì đâu! Mày yên tâm. Hân vẫn luôn lạc quan thế mỗi khi Bảo An gọi điện thoại nhéo nhéo cô bạn phải ăn uống, phải vui vẻ sau những chuyện đã xảy ra. Hân luôn lạc quan mà. Có An hay nặng lên đó thôi.

Kỳ nghỉ yên tĩnh.

Mùa mưa đến mau mắn bằng dấu hiệu của những cơn mưa ướt mềm trên những tàng cây râm mát cùng với tiết trời ẩm áp dễ chịu, thanh bình.

Hân ngồi rất lâu trước máy tính. Facebook đầy những yêu cầu kết bạn và những thông báo dày đặc kéo nhau khiến đôi lông mày ngang của Hân nhíu lại. Gần hai tháng không vào facebook mà như vậy sao? Cô thấy choáng ngợp. Mỉm cười. Hân rê chuột vào mục yêu cầu kết bạn và thoáng nghĩ đến Duy. Không có tin nhắn nào cũng như một yêu cầu kết bạn nào từ Duy. Hân nhanh chóng gạt đi suy nghĩ về cái người xa lạ và cuộc gặp gỡ ngày hôm ấy.

Hân quyết định thưởng cho mình một chuyến đi xa sau những tháng ngày dài mệt mỏi. Từ trước đến nay, chưa bao giờ Hân lại bỏ dỡ công việc để đi chơi hay nghỉ mát. Cô luôn dành tất cả tâm huyết và sức lực cho công việc của mình. Nhưng dường như, đến một thời điểm, cô cần một khoảng trống đủ để thoát ra khỏi guồng quay cuộc sống. Hân lên xe. Chưa bao giờ thấy bình yên như vậy. Bảo An không cùng đi. Cô bận thân còn mải miết với những dự án mới của công ty. Hân nhanh chóng thấy điều đó thật may mắn vì cô cần yên tĩnh, cần một khoảng yên bình chỉ riêng mình.

Thật sự, không dễ mà vượt qua được những mất mát và tổn thương sau một cuộc tình đổ vỡ. Hân thường ngồi một mình thật lâu trước gương, nhìn vào đôi mắt nặng trĩu thấy xa xót rồi cười thật nhạt. Cô nhanh chóng lấy lại cân bằng, tươi trẻ và rạng rỡ xem như đó là điều may mắn vì ít ra cô còn cơ hội để gặp một người khác đến sau dành tất cả trái tim cho cô chứ không phải sẽ chia bớt những yêu thương cho một cô gái khác. Tình yêu không tồn tại nhiều hơn hai người. Và nếu có sự xuất hiện của một người thứ ba thì tốt hơn hết phải có một người rút lui. Hân đã chọn cách rời đi. Kiên định. Có lúc yếu mềm nhưng niềm kiêu hãnh lấn át tất cả. Hân biết, cô xứng đáng nhận được nhiều hơn thế.

Nha Trang luôn mang đến một cảm giác dịu dàng đến mê đắm lòng người. Thành Phố duyên hải này thu hút lấy Hân từ khi cô đặt chân xuống bến xe và ngồi vào một chiếc taxi thẳng hướng ra khách sạn. Hân sẽ ở lại đây ba ngày. Cái nắng hừng hực cuối cùng của mùa hè bao vây lấy Nha Trang xinh đẹp khiến cho tâm trạng Hân vô cùng thoải mái. Cô duỗi chân trên chiếc ghế dài, mắt dõi ra ngoài biển xanh hút mắt. Hình ảnh những vị khách nước ngoài vô tư cười nói, tắm biển và đi dạo hay nằm thư thả dưới nền cát trắng tắm nắng khiến Hân mỉm cười thật ngọt ngào. Cô luôn yêu biển. Dù biển ở nơi nào thì nó cũng thật đẹp, thật yên bình. Hân nhanh chóng rời chiếc ghế, xoay người vặn vẹo rồi thả những bước dài ra biển. Biển xanh và nắng vàng tuyệt đẹp như thế lý nào cô lại không xuống biển dù rằng cô không biết bơi. Trước khi ra đây, Hân đã kịp chuẩn bị cho mình một bộ đồ bơi xinh xắn. Cô là người khá cổ hủ, chưa bao giờ ăn mặc hở hang, nhưng khi quyết định sẽ ra đây du lịch, cô nghĩ đến việc nên thay đổi, nên phù hợp với hoàn cảnh một chút, vì thế Hân đã cùng Bảo An lục tung các shop bán đồ bikini ở thành phố biển quê cô để đón những ngày nghỉ yên bình ở một thành phố xa lạ khác.

Sau khi vùng vẫy với nước biển mát lạnh và xanh ru êm đềm khó tả, Hân vượt lại khuôn mặt sùng nước, thông thả đi lên bờ. Vài người khách nước ngoài thân thiện mỉm cười với cô. Cô nhanh chóng đáp lại họ nụ cười tươi hơn những ánh nắng, rồi đi về chiếc ghế dài dưới tán ô màu trắng xinh xắn. Hân không cảm thấy mình đơn độc. Cô tự nhiên lại cười thật tươi, nhìn xuống cơ thể trắng nõn đang lấp lánh dưới ánh sáng mát dịu không che giấu sự hài lòng. Bộ bikini hai mảnh màu xanh bạc hà dịu mát khiến Hân thấy yêu đời và yêu bản thân vô cùng. Cô nhận ra, có những sự thay đổi khiến người ta có dè dặt bước đầu, nhưng sẽ là khởi đầu của những điều mới mẻ. Hân nhanh chóng nằm lim dim mắt tận hưởng không khí thanh bình trước khi trở về khách sạn và đi dạo con đường mua sắm lưu niệm ở gần đó. Hân muốn tìm mua cho Bảo An một món quà. Trước khi rời xa Nha Trang, Hân đứng lặng hồi lâu nhìn về phía biển. Cô tự nhủ, nếu có ngày nào đó lên xe hoa, tuần trăng mật của cô và chồng sẽ là thành phố xinh đẹp này. Tất nhiên đây là điều khác xa với ý định ban đầu của cô, vì trước đó, khi cô và người ấy chưa chia tay, họ dự định tuần trăng mật ngọt ngào sẽ dành cho nhau ở thành phố hoa Đà Lạt. Mọi điều đều có thể thay đổi, với thời gian.

Gặp lại.

- Hân! Hân!

Hân đang nhấp ngụm café, thoáng nhú mảy ngẩng lên khi phát hiện có ai đó đang từ xa tiến lại, gọi mình thân mật. Cô thoáng sững người rồi nhanh chóng nở nụ cười thân thiện, xòe bàn tay thon dài ra trước mặt, nheo mắt tinh nghịch:

- Rất vui gặp lại anh! Em nghĩ là anh cố tình để chúng ta gặp nhau tình cờ ở đây!

Một bàn tay ấm áp nhẹ bắt lấy tay Hân, siết nhẹ rồi buông ra, nụ cười Duy thật ngọt, đôi mắt màu đen với hàng mi dày và rậm khẽ nheo lại:

- Em đừng tưởng bở! Anh hào hứng ngồi xuống đối diện, chăm chú nhìn cô: - sao em lại ngồi ở đây một mình?

- Em vẫn luôn ngồi ở đây một mình hơn năm năm nay! Hân đưa tách café màu trắng lên, nhấp nhẹ rồi đặt xuống, khóe môi khẽ cong lên.

- Em chắc là có ý đồ rồi! Một cô gái xinh xắn ngồi một mình trong quán café đông khách suốt hơn năm năm thì chỉ có chủ động làm mồi cho cá! Duy nháy mắt tinh vi.

- Tiếc là chưa từng có con cá nào may mắn cắn câu! Hân cười giòn, rồi ngừng một giây, cô liếc qua anh- biết đâu có con cá khác lại chủ động bị câu!

- Em thật đáng để! Có cần chặn đầu trước như thế không! Duy cười đầy hào hứng, theo phản xạ anh nhẹ tay cốc lên trán cô. Cô nheo mắt lại, tránh bàn tay của anh cốc xuống đầu mình thật tự nhiên, khiến anh sững lại, thu hồi ánh mắt âm áp. Giữa họ, tồn tại một thứ cảm giác gần gũi, dù từ lần gặp đó, đến nay đã bốn tháng. Từ ngày đó anh cũng chưa một lần chủ động nhắn tin hay kết bạn trên facebook cho cô dù anh vẫn luôn theo dõi facebook của cô hằng ngày.

- Anh đi công tác sao?

- Anh kết hợp thăm em! Duy mỉm cười.- Cho anh một café sữa đá! Duy quay sang nói với cô bé nhân viên đang tiến lại chỗ mình.

- Sao biết em ở đây? Hân chun mũi ngược nhìn Duy đối diện.

- Để biết tin tức một người không khó! Nhất là người đó lại có thói quen ngồi café một mình vào mỗi sáng thứ 7 ở một nơi cố định. Duy nheo mắt.

- Em không cần sự giải thích nào nữa! Câu đầu tiên của anh là lý do rồi! Hân mỉm cười nhìn Duy.

- Em thật khác so với lần đầu tiên anh gặp em! Lúc đó em luôn chạy trốn mọi thứ chứ không chủ động trêu chọc người khác như bây giờ. Duy nhìn sâu vào mắt Hân- đôi mắt màu nâu của cô ánh lên tia nhìn tinh nghịch.

- Đây mới là em! Hân mỉm cười, xoay tách café trong tay, đưa lên môi.

- Anh tin là em đã cân bằng lại được những công việc mà em đã từng ra đó giải quyết. Duy vẫn điềm nhiên nhìn ngắm tách café sữa đá long lánh nước của mình, ngược lên nhìn Hân đang chống cằm nhìn anh cười mỉm mỉm. Trông cô thật đáng yêu.

Quán café họ ngồi tọa lạc trên một con đường biển yên bình, thanh sạch nhất thành phố biển này. Quán mang phong cách Châu Âu với những đường nét tinh tế khoác lên mình bộ áo màu trắng thuần khiết. Hân nhìn ra ngoài cửa kính, ngắm lòng biển mênh mông xa khơi, nghe những điệu đàn an yên tận sâu trong trái tim mình, cô quay lại, nhìn vào mắt Duy thật sâu:

- Anh thấy thành phố của em có đẹp không?

- Đẹp. Con gái ở đây cũng đẹp. Duy khẽ mỉm cười, liếc thấy đôi mắt đang long lanh của Hân, anh cười nụ- trừ em!

- Anh không cần phải lừa dối bản thân mình như thế đâu! Em biết soi gương mà.

Những tiếng cười rộn rã. Bên ngoài cửa kính trong suốt, những hạt mưa bắt ngờ ập xuống. Biển chao nghiêng, chùng chình.

Cô gái hay cười là cô gái đẹp nhất.

Những ngày đầu đông, thoáng hoặc, trời hay mưa như hờn giận ai oán. Mưa đến nhanh và đi vội. Sau mưa, khí trời tươi mát, rộn rã. Hân ngồi lên bờ kè lát đá hoa cương mát lạnh, nhìn ra biển rộng, thấy lòng bình yên.

Bảo An mãi mê với điện thoại, chọn góc rồi lại chụp. Cô mặc chiếc váy màu đen voan mềm mại, khi những cơn gió biển lùa tới, chân váy mềm lại nhẹ nhàng dao động. Hân nhìn vẻ đáng yêu ấy của cô bạn thân, bất giác khóe môi giãn ra.

Bảo An tiến lại, ôm lấy bờ vai Hân, làm động tác chu mỏ rồi huých vai Hân, ý bảo Hân cùng làm theo rồi bấm nút chụp hình. Hân mỉm cười, níu lấy cánh tay bạn, cô dựa vai mình lên vai bạn, cảm giác thân thuộc dễ chịu vô cùng. Bảo An khẽ vuốt mái tóc của Hân, rồi đột nhiên cô đỡ Hân ra khỏi vai mình, nhìn Hân dò xét:

- Có chuyện gì?

- Không có gì! Hân lắc đầu, im lặng.

- Anh Duy rất quan tâm đến Hân đó!

- Nói những câu dư thừa từ bao giờ vậy Bảo An? Hân lườm bạn.

- Biết là cô nương nhạy cảm rồi nhưng có cần phải như vậy không? Bảo An nhìn xoáy vào đôi mắt thờ ơ của Hân.

- Lúc này, tự nhiên nhớ Nha Trang kì lạ! Hân nhìn cô bạn mỉm cười- Thèm được đi viện hải dương học, nhà thờ đá, tháp Pônagar, thèm tắm biển Nha Trang và uống cafe bar nơi bãi biển...

- Cuối năm chúng ta sẽ đi du lịch Nha Trang!okey? Bảo An nhéo cái mũi nhỏ xinh của bạn cười thật tươi.

- Ừm! Hân lười biếng trả lời, đưa mắt ra phía biển. Cô thấy lòng mình chùng xuống, thật khế.

- Hân à! thử cho mình và người khác một cơ hội được không? ánh mắt Bảo An nhìn vào khuôn mặt lãnh đạm của bạn dè dặt.

- Bảo An! cái gì cũng cần thời gian! Hân khó chịu, ánh mắt nhú lại nhìn bạn rồi quay đi.

- Được rồi, là thời gian! Nào! Mím cười lên nào! Cô gái hay cười là cô gái đẹp nhất đây! chúng ta đi ăn kem Alibaba! Vừa nói, Bảo An vừa kéo tay bạn, đi dọc bờ kè, rộn rã hát vang. Hân lặng lẽ ngoan ngoãn để bạn kéo đi. Cô nhớ tới nụ cười mím mím và đôi mắt đen với hàng mi dày và rậm cũng từng nói với cô những lời như vậy, khẽ cười, như một cách đồng tình.

...

Em là bầu trời của anh.

Ngày thứ 7 bình yên. Hân vẫn thói quen cũ, đến quán café Seaside từ khá sớm, gọi một sữa nóng và ngồi vào chiếc bàn quen thuộc. Cô bé nhân viên mím cười với Hân rồi quay sang những bàn khác. Seaside luôn đông khách bất kể ngày thường hay cuối tuần. Tuy không thích những nơi quá ồn ào nhưng Hân đặc biệt thích đến đây vào mỗi sáng thứ 7. Không khí ở đây không quá rộn rã mà vừa đủ vui đủ ấm để khiến Hân nhẹ lòng. Từ cửa kính trong suốt nhìn ra ngoài con đường biển uốn quanh ôm lấy bờ kè thanh bình, mắt Hân dõi về phía biển. Thật kì lạ. Ánh mắt Hân nheo lại kinh ngạc khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng yên lặng với hai bàn tay khoanh lại nhìn vào cửa kính, nhìn xuyên vào mắt Hân. Hân nhếch mép cười. Duy thật biết cách làm người ta bất ngờ. Cô ném ánh nhìn tinh vi ra cửa kính, mím cười quay đi. Hân biết, vài phút nữa, Duy sẽ xuất hiện trước mặt cô với nụ cười rộng quen thuộc.

- Đến lúc nào em thôi không ngồi một mình nữa? Duy tiến lại, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, hất mặt nhìn Hân.

- Một câu đơn giản như vậy mà anh cũng hỏi em sao? Hân nhếch mép cười. Ai đó đã từng nói với Hân, khi cô cười đều, trông cô thật đáng yêu. Ai đó đang ở trước mặt cô.

- Em có thấy khó chịu không khi năm lần bảy lượt anh đều xuất hiện ở chỗ này xen vào buổi sáng yên tĩnh của em? Ánh mắt Duy nhìn sâu vào đôi mắt màu nâu lạnh đậm.

- Anh biết câu trả lời mà, Duy! Hân nhìn sâu vào mắt Duy, đáp trả.

- Anh đã từng nói là anh thích em như thế này chưa nhỉ?

- Anh vừa nói còn gì! Hân chun miệng, đưa tách sữa nóng lên miệng.

- Em thật là khó ưa! Duy hậm hực.

- Tiếc là anh lại thích một người khó ưa xinh đẹp như em! thật khổ cho anh! Hân cười sung sướng, tay vẫn nâng tách sữa nóng lên miệng nhấp nhấp.

- Anh bay vào đây hai lần mỗi tháng để làm cho em hả hê cũng đáng!

- Tất nhiên! cái giá tiền bỏ ra để bay ra bay vào gặp một cô gái xinh đẹp là quá rẻ mà! Hân tỉnh bơ uống sữa, mắt nhìn ra ngoài cửa kính. Cô trông thấy biển xanh dịu mát, khẽ thấy lòng hân hoan.

- Anh nghĩ, anh nên sắp xếp công việc ở đây, để không phải bay ra bay vào nữa. Anh cần tiết kiệm để sau này nuôi vợ và các con của anh! Duy điềm nhiên uống cafe sữa, vừa liếc nhìn Hân cười cười.

Hân sững lại, nhìn vào đôi mắt đen láy của Duy, cô khựng lại, trong vài giây khi suy xét kĩ, cô thản nhiên đổi mắt ra ngoài cửa kính.

- Hân à! em giả nai hay thật! Duy thoáng nhú mồm khi thấy Hân vẫn đứng đưng trước những lời anh nói.

- Đà Nẵng không tốt sao? bầu trời của anh, cuộc sống của anh ở đó mà! đừng nên đánh đổi!

- Em là bầu trời của anh! Duy nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu đang tròn vờn kinh ngạc. Cô luôn sững lại như thế, mỗi khi anh nói thật những điều tận đáy lòng mình.

Sau một thoáng sững lại. Hân đặt tách sữa nóng hồi xuống bàn, nhìn sâu vào đôi mắt của người đối diện, khẽ mỉm cười:

- Đừng mất nhiều thời gian và tiền bạc vì em! anh nghe rõ không? Hân nói xong, kéo ghế đứng dậy, bước ra ngoài. Trước khi đi, cô quay lại, cười nhạt- tính tiền luôn nhé anh đẹp trai!

Nhìn dáng Hân đi xuống những bậc thang, ra ngoài lấy xe, Duy mỉm cười, nhún vai với những ánh mắt hiếu kỳ nhìn anh. Anh đã quá quen với việc Hân thường viện cớ bỏ về như vậy rồi. Không sao! Anh chịu đựng được. Bởi vì, đó mới là cô- một cô gái gai góc luôn xù lông né tránh tất cả những yêu thương kể từ sau lần tan vỡ đó. Hân dường như đã chịu đựng quá nhiều. Duy im lặng, dựa vai vào chiếc ghế êm ái, nhắm nghiền mắt. Chuyến bay 1h30' cùng 3h đi xe oto khiến anh mệt mỏi. Anh muốn chợp mắt một chút rồi đi tìm Hân sau.

...

Vốn dĩ là duyên nợ.

Ánh nắng buổi chiều rải xuống thành phố biển. Những cơn gió hiền hòa vuốt ve nhau tình tứ. Hân ngồi đung đưa đôi chân nơi bờ kè nhìn ra biển, thấy yên bình thật sự.

Duy ngồi bên cạnh, luôn chăm chú nhìn khuôn mặt bướng bỉnh ấy, thấy môi mình luôn giãn ra, anh bật cười quay đi, giấu sự ngại ngùng.

- No chưa?

- Cái gì no? đã ăn gì đâu mà no!

- Nhìn em chưa no à? Hân liếc xéo.

- Nhìn em chỉ say chứ không no! Duy định nói thêm rằng được ôm cô mới no nhưng anh kiềm lại được. May không anh đã ăn phải một cái tát của cô gái này rồi.

- Say rồi tỉnh. Đơn giản. Hân nhún vai.

- Say tỉnh sao mà tỉnh. Duy tỉnh bơ.

Hân quắc mắt nhìn Duy. Nhưng rồi, cô mỉm cười quay đi. Đối với Duy mà nói, hết thuốc chữa rồi. Hân thừa nhận rằng cô luôn cố chấp né tránh Duy nhưng mà làm sao bắt Duy ngừng yêu thương cô được. Đôi mắt đen với hàng mi dày rậm luôn nhìn cô triu mến khiến cô bất lực. Cô quay sang Duy, nhẹ nhàng nhìn sâu vào đôi mắt anh, nói nghiêm túc:

- Anh thấy Hân có đẹp không?

- Có! Duy khẽ gật nhẹ.

- Đó! Đây chính là câu trả lời của em. Rồi không đợi Duy phản bác, Hân tiếp- Vợ đẹp là vợ người ta! Cô nghiêm nghị nhìn anh- cho nên, em và anh không thể!

- Em thật láu cá đó Hân à! Duy đưa mắt lườm! Một cô gái xấu xa, tự tin, dễ ghét như em sao anh có thể bỏ qua cho em yên ổn sống bên thằng khác!

Hân quay đi giấu nụ cười tủm tỉm. Rồi không nhịn được cô bật cười sặc. Hân nhảy xuống bờ cát, kéo theo Duy nhảy bổ xuống. Cả hai thong dong đi bộ dọc triền biển dài ngoằng, khi đôi chân đã mỏi, Hân tiến lại chỗ cát khô, ánh mắt nhìn Duy ngụ ý anh cùng ngồi xuống. Duy nhún vai làm theo.

- Anh có thấy mệt mỏi không?

- Mệt mỏi điều gì?

- Mệt mỏi vì theo đuổi em! Hân chun miệng ngó lơ chỗ khác.

- Em có mệt mỏi không?

- Mệt mỏi vì điều gì?

- Mệt mỏi vì anh theo đuổi em!

- Không! Em hả hê! Được theo đuổi em là may mắn cho anh rồi còn than thở gì. Hân đắc ý.

- Anh cũng thấy vậy! Duy nhìn Hân tủm tỉm. Bàn tay anh nhẹ vuốt lên tóc cô, chưa kịp lập lại động tác đã bị Hân giữ lấy, nhứ đôi lông mày:

- Này! Bỏ xuống.

Duy ngoan ngoãn bỏ tay xuống, rồi cười hì hì. Thật lâu sau khi thấy Hân im lặng dỗi mắt nhìn ra biển, Duy bất ngờ choàng tay ôm lấy Hân thật chặt. Anh không giấu nổi nhịp tim thành thích đập trong lồng ngực. Kì lạ là Hân không hề phản ứng. Anh nghĩ là do cô bất ngờ trước thái độ của anh nên chưa kịp định thần. Nhưng thật lâu sau cái ôm của anh, anh vẫn giữ chặt Hân trong lồng ngực mình, Hân vẫn im lặng. Dù biết như vậy là khác lạ, Duy vẫn ôm Hân thật chặt. Anh không giấu nổi niềm vui sướng khi được ôm cô gái anh yêu quý vào lòng. Duy khẽ khàng đưa tay vuốt mái tóc dài mềm của Hân, trong lòng dâng lên một cảm xúc khác lạ.

- Hân à! Anh yêu em! Duy siết chặt tay, ôm lấy Hân nhỏ bé ngoan ngoãn trong lòng mình.

- Cảm ơn anh, Duy à! Hân khẽ nói. Thật lâu sau những im lặng, cô gỡ vòng tay ấm áp của Duy, nhìn sâu vào mắt anh:- Khi những cái cười nhạt tan đi em mới thấy mình may mắn! Hân cúi xuống, vài giây sau cô nhìn thẳng vào mắt Duy:- May mắn đó là sau những khoảng vỡ em đã tìm lại được chính mình, được sống một cuộc sống trước đây em hằng ao ước và mong đợi, được làm những gì em thích và điều đặc biệt hơn cả, đó là ngày mà em từ bỏ bầu trời đó, em gặp được anh!

Duy ngược đôi mắt ấm áp nhìn vào mắt Hân, khẽ đưa tay chạm vào bờ môi nhỏ nhắn của cô, thì thầm:

- Ngay từ lần đầu tiên gặp em, anh đã yêu em!

- Cảm ơn anh về tất cả! Hân vòng tay ôm lấy Duy, vỗ vỗ bờ vai rần rờ của anh rồi buông lỏng tay, cô mỉm cười:- Rồi anh sẽ gặp được một cô gái tốt, xứng đáng với tình yêu của anh. Hân nhồm người dậy.

- Tại sao em lại như vậy? ánh mắt Duy đau đáu, níu chặt cánh tay của Hân.

- Trái tim em đã chết rồi! chết từ ngày em lên máy bay rời xa thành phố ấy! Hân nhẹ nhàng, mỉm cười, buông bàn tay bị Duy nắm giữ- đừng tìm em nữa! Duy à! anh xứng đáng nhận được nhiều hơn thế!

Hân bước đi thật nhanh. Cô mỉm cười gạt đi những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mi mắt xuống gò má hao gầy. Hân sợ cảm giác đôi chân mình chùng lại, ngoảnh mặt nhìn Duy. Cô đã từng bước đi thật kiên định, rời xa một bàn tay cô luôn nắm giữ chỉ vì cảm giác bị phản bội và lừa dối bóp nghẹt lấy cô. Hân tin rằng, quyết định này của Hân sẽ tốt cho cả Duy và cô. Anh cần quay lại bầu trời của anh. Nhưng khi Hân bước ra tới gần những bậc thang để lên phía đường lớn, bất ngờ bàn tay của cô đã bị nắm chặt, kéo lại. Đôi mắt đen láy của Duy nhìn sâu vào mắt Hân, nhìn thấy khóe mắt đỏ hoe của Hân, anh dịu dàng ôm chặt lấy cô:

- Anh sẽ chờ em! chờ đến lúc nào em thật sự đón nhận được tình cảm của anh!

- Đừng tốt với em! Hân bật khóc.

Duy vuốt mái tóc dài của Hân dịu dàng, xoa xoa bờ vai run rẩy của cô, thì thầm:

- Rồi sẽ qua hết, phải không? mạnh mẽ lên em! Duy nâng khuôn mặt đầm nước mắt của Hân, khẽ lau nhẹ những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn của cô, mỉm cười dịu dàng. Hân mím môi, nhìn sâu vào mắt Duy, khẽ khàng gạt đầu:

- Nếu đủ kiên nhẫn, anh có quyền chờ đợi. Rồi Hân xoay người, bước điềm nhiên lên những bậc thang dẫn ra đường lớn. Nghe sau lưng, giọng Duy thật to và rõ:

- Gặp em là định mệnh, yêu em là sự lựa chọn của trái tim! anh sẽ chờ em! Hân nhúm mày, quay lại liếc Duy nổi đom đóm. Cô bức bối. Anh muốn người ta cười thú vị ư? sao anh sến sẩm như vậy? Nhưng Hân nuốt vào cuống họng, lặng lẽ bước thật nhanh.

Duy mỉm cười dịu dàng. Anh nhún vai nhìn Hân bước thật nhanh ra đường, như kiểu trốn chạy. Anh bật cười khi nghĩ đến ánh mắt sắc hơn dao của cô vừa nãy, thấy yêu thương vô bờ. Cô gái bướng bỉnh ừ, em vẫn chưa chịu thừa nhận rằng ta gặp nhau là định mệnh phải không em? Vốn dĩ, từ lần đầu gặp, duyên phận của chúng ta đã bắt đầu. Chỉ là em cần thêm thời gian để cân bằng mọi thứ, để chấp nhận và quen dần với việc, định mệnh đã sắp đặt, cho chúng ta ở bên nhau, yêu nhau. Nếu không thì, sao trước đó anh lại hủy chuyến bay đến Sài Gòn để lùi lại một ngày và ngồi cạnh cô trên chuyến bay ngày hôm sau? Anh tin vào duyên nợ.

Hoàng hôn phủ xuống thành phố biến một màu hừng vàng mê đắm. Duy nhắm mắt, sỏi những bước chân kiên định. Hân trở về nhà, ngồi thờ trong phòng, nghĩ đến những lời Bảo An từng nói: "vốn dĩ, có những người thuộc về nhau từ cuộc gặp gỡ đầu tiên, đó là duyên nợ. Nhưng mà xét cho cùng, yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên là tiết kiệm được khối tiền, bớt tốn kém". Hân phì cười. Duy yêu cô từ cái nhìn đầu tiên mà ít tốn kém ư? vậy tiền anh đặt vé máy bay mỗi tháng đều là giấy? Nếu đã là định mệnh, vậy anh cứ kiên nhẫn chờ đợi, biết đâu đấy! Hân tủm tỉm cười, nhắc điện

thoại, gọi cho cô bạn thân: "An à, đi ăn gỏi vịt nhé". Không đợi cô bạn lên tiếng, Hân tắt máy, thay đồ thật nhanh rồi lao ra khỏi nhà.

Phố lên đèn.